पितृव्यखातानुपथं भस्मान्ति ददृशे ह्यं ॥ १९ ॥
तत्रासीनं मुनिं वीक्ष्य कपिलाख्यमधोक्षजं ।
अस्तौत् समाहितमनाः प्राञ्जलिः प्रणतो महान् ॥ २० ॥
अंशुमानुवाच ॥ न पश्यति त्वां परमात्मनो ऽजनो
न बुध्यते ऽद्यापि समाधियुक्तिभिः ।
कुतो ऽपरे तस्य मनःशरीरधी-
विसर्गसृष्टा वयमप्रकाशाः ॥ २१ ॥
ये देहभाजस्त्रिगुणप्रधाना गुणान् विपश्यन्त्युत वा तमश्च ।
यन्मायया मोहितचेतसस्ते
विदुः स्वसंस्थं न बहिःप्रकाशाः ॥ २२ ॥
तं त्वामहं ज्ञानघनं स्वभाव-
प्रध्वस्तमायागुणभेदमोहैः ।
सनन्दनाद्यैर्मुनिभिर्विभाव्यं
कथं विमूढः परिभावयामि ॥ २३ ॥
प्रशान्तमायागुणकर्मलिङ्गमनामरूपं सदसद्विमुक्तं ।
ज्ञानोपदेशाय गृहीतदेहं नमामहे त्वां पुरुषं पुराणं ॥ २४ ॥
त्वन्मायारचिते लोके वस्तुबुद्ध्या गृहादिषु ।
भ्रमन्ति कामलोभेर्ष्यामोहविभ्रान्तचेतसः ॥ २५ ॥
अद्य नः सर्वभूतात्मन् कामकर्मेन्द्रियाशयः ।
मोहपाशो दृढश्छिन्नो भगवंस्तव दर्शनात् ॥ २६ ॥
शुक उवाच ॥ इत्थं गीतानुभावस्तं भगवान् कपिलो मुनिः ।
अंशुमन्तमुवाचेदमनुगृह्य धिया नृप ॥ २७ ॥